

DE KLAGER ANNO NU

Site en teksten © De Satiricus.nl, 16 oktober 2007

De heer Jan Snips, 67-jarige inwoner uit Veendam, biedt ons een keukenstoel aan. We komen net uit Venetië, en dan is het wel even een overstap naar een Veendams keukentje, temeer hij bozig moppert op zijn koffiemachine, zijn kat, het nieuws in de krant, en het weer.

Gelukkig heeft Jan Snips zoveel zelfkritiek dat hij zich al snel excuseert voor zijn gemopper. 'Ik kan er niet zoveel aan doen', zegt hij, 'sinds mijn vrouw overleed ben ik niet de vrolijkste meer.' We accepteren zijn excuus maar stellen toch voor in de woonkamer te gaan zitten. Hij accepteert ons voorstel en we nemen de kopjes koffie mee. Aldaar krijgen we nog een biscuitje uitgedeeld. In de kamer veel donkerbruine meubels, een collectie streekromans, en frutseltjes in kastjes. De Ikea-hype heeft deze huiskamer tot nog toe overgeslagen.

De heer Snips snuift een paar keer en vertelt ons dan wat er volgens hem aan de hand is in ons land. 'Ik signaleer iets wat volgens mij nog nooit iemand heeft gesignaleerd. En dat is opmerkelijk, want er wordt me wat gesignaleerd vandaag de dag.' We stemmen daarmee in. 'Ik bedoel, zegt hij, met iedere groep, van pubers tot moeders, van alloctonen tot bejaarden, van stedelingen tot provincialen; er is altijd wel wat nieuws aan de hand wat gesignaleerd dient te worden.'

De heer Snips snuift opnieuw en we zwijgen terwijl we wachten op zijn woorden. 'Wat ik nu gesignaleerd heb, is de Portugalisering van ons land. Met de Portugalisering van ons land bedoel ik dat we overspoeld worden met Portugese restaurants, Portugese gebruiken, Portugese tv-zenders, noem maar op. Je hoort overal op straat Portugees. Hier, vanochtend nog, drie Portugezen bij mijn supermarkt, driftig aan het kletsen.

'Ik moet natuurlijk cijfers hebben voor zulke beweringen. Maar die heb ik ook.' Hij schuifelt naar zijn bureau, opent her en der wat lades, en komt terug met een blaadje in zijn handen. 'In Amsterdam is de laatste vijf jaar het aantal Portugese restaurants verdubbeld! Het zijn er nu vier. In Den Haag zijn er ook al twee. In Rotterdam heeft zelfs een authentiek Hollands restaurant plaats gemaakt voor een Portugees visrestaurant!'

'Maar is dat dan echt erg?' vragen wij voorzichtig.

De heer Snips begint wat driftiger te gebaren en we schuiven onze stoelen naar achteren. 'Het ergste vind ik al die Portugese

voetbalshirtjes die je overal ziet! Allemaal shirtjes van die aanstellers, van die vreselijke Figo en van die nog vreselijkere Christi... Christi...'

'Christiano Ronaldo?' vullen wij aan.

De oude man begint te snuiven, wordt rood, maar gaat gelukkig rustig in zijn stoel zitten.

Wij hebben ook huiswerk gedaan en confronteren hem met het volgende: 'Er zijn 866 Italiaanse restaurants in Amsterdam. Dat aantal is de afgelopen tien jaar verdubbeld. Zowat iedere broodjeszaak, bar of theesalon krijgt een Italiaanse naam, al weten mensen niet wat het betekent. Supermarkten liggen vol Italiaanse producten. Mensen eten meer pasta en pizza dan wat dan ook. Koffie verkeerd is café latte geworden, mensen kopiëren de relaxte Italiaanse levensstijl, hebben espresso-machines thuis, zeggen 'ciao' tegen elkaar. Bent u niet in de war met een soort Italianisering?'

'Die Italiaanse restaurants zijn zo vertrouwd. Die zijn niet zo... die horen niet zo... zoals die Chr... Christi... Christiano...'

Hij zwijgt maar bijt op zijn lippen.

'Is het misschien zo dat u jaloers bent op Christiano Ronaldo, een heel goede voetballer en een berucht vrouwenverslinder?'

Dan vliegt het kopje koffie van de heer Snips vlak boven ons hoofd; het laat een verticaal bruin spoor na op de muur achter ons.

We maken dat we weggomen en zijn blij dat hij geen taart in huis had.

EINDE